

B á t o r i

Református

H a r a n g s z ó

Kiadja a Nyírbátori Református Egyházközség

2016. január-március

V. évfolyam 1. negyedévi szám

A hit, vagy hiedelmek – Húsvéti gondolatok

„Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat.” Lk.24,36-46

Mennyire hasonlítunk sokszor Jézus tanítványaihoz! Félénk, gyengék és kételkedők vagyunk. A Feltámadott Úr lépett közéjük, megrémültek, s azt gondolták szellemet látnak, annyira elvesztették hitüket. „*Miért rémültek meg, és miért támad kétség szívetekben?*” - kérdi a Feltámadott Jézus, és hihetetlen szeretettel bizonyítja be, hogy Őt látják, feltámadott testében.

A kis tanítványi sereg a levert állapotból, a teljes reménytelenségből, valami nyugtalan sejtelembe került. Hiszen különböző hírek jutottak el hozzájuk, de még nem volt bizonyosságuk. Manapság is, amikor egy-egy ember valami nagy üres levertségből, lelki kiábrándulásból kezd ébredni, akkor az első lelki megnyilvánulás, valami izgatott várakozás, odafigyelés. A legtöbb ember manapság abban az üres levert állapotban van, hogy egyedül vagyunk. Talán Isten sincs, vagy ha van, számunkra elérhetetlen, vagy nem törődik velünk. A fiatalok életében is a gyermeki hit, ha egyáltalán volt, kezdi elveszíteni hitét, mert az élet olyan megrázkódtatásokat produkál számukra, amikre e gyermeki sejtelem nem elégséges.

Általában a mai ember hite, – vagy inkább csak vallási sejtelmek – egyéni elképzelések, vagy másoktól hallott vélekedések keveréke. Nem valami sziklaszilárd alapra épített bizonyosság. A közfelfogás a hitet valami olyasminek tartja, ami nem biztos, amit csak úgy elfogadok, mert összevág az elképzeléseimmel. Ha valamit nem lehet biztosan tudni, akkor hát vagy hiszem, vagy nem. A Bibliai hit nem ilyen. Amikor Jézus a tanítványait keményen összeszedi hitelenségük miatt, éppen az ilyenfajta hitük miatt fedi meg őket.

Igen ám, de azért légváraakra mégsem építhetjük fel az életünket, a lelki belső világunkat. A legtöbb embernél manapság különösen úgy van, hogy a belső világában teljes a zűrzavar. Sem magát sem a körülötte lévő világot nem képes felfogni, feldolgozni, a dolgok csupán a pillanatok egymásutánjai, sodródás lelki belső cél és tartás nélkül. Csupán az anyagi lét lehetőségein belül szeretne élni, megszerezni minél többet, amit éppen a mai kor divatja, a többség szokásai diktálnak.

Az Összeomlott hit. – A tanítványok, akik a kemény törvényvallás terrorisztikus légkörében nőttek fel, bizonyos értelemben fanatizált hitű emberek voltak; egy jól szervezett vallási gépezetbe, egy jól kiépített rendszerbe tartoztak, mely egyfajta védelmet biztosított az egyén lelki, hitbeli bizonytalanságai között. Ebben a felépítményben többé-kevésbé jól érezték magukat, mert ott minden a helyén volt. Ott volt a Jeruzsálemi templom, a

papság, a Törvény, és annak emberi hatalommal való érvényesítése.

Döbbenet veszik észre nyugaton politikusok, szociológusok, a keresztyén papok pedig elképedéssel látják, hogy a liberális „azt csinálsz, amit akarsz, abban hiszel, amiben akarsz” légkör teljes válságából egyre többen menekülnek az iszlám masszív vallási gépezetbe, vagy a romboló szekták, testi-lelki terrorszervezeteibe. Az emberi lélek számára nincs elviselhetőbb állapot a bizonytalanságnál, hát ezért van sikere az ilyen fajta szervezeteknek. Az ember félelmetes bizonytalanságban van, szinte az élet minden területén. Ezért szerveződnek galerik és különféle bandák, ezért szeret az ember pártokhoz, vallási csoportokhoz tartozni. Az ember, - az Isten nélküli ember -, csak a másik emberbe tud kapaszkodni, vagy a pohárba...

Hát ilyen gyöngék vagyunk, mert az ember Istennel való közösségre teremtett lény. Ha nincs meg az Igazi Teremtő Istennel a személyes kapcsolat, akkor félelmek, különböző főbiák gyötrik. Ezt használják ki az úgynevezett erők, akik pszichológiai módszerekkel, vagy vallási, vagy éppen katonai jellegű terrorszervezetekben kínálják fel a kapaszkodót, persze nem önzetlenül, hanem nagyon is tudatos céllal: így uralkodhatnak mások felett, így használhatják ki az istenpótlékra áhító, bizonytalanságban élő, vagy éppen már céltalanság felé sodródó lelkeket.

A Bibliai Hit. – Milyen a mi hitünk? Milyen a te hited? Azt gondolom, szükség volna meghatározni mi is a hit. A Biblia szerint: „*A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés. Ennek a hitnek alapján nyertek Istentől jó tanúbizonyosságot a régiék.*” (Zsid 11,1) - Tehát a hit lényege a bizalom, és meggyőződés. Amikor Jézus búcsúzik a tanítványaitól, ezt mondja nekik: „*Ne nyugtalanodjék a szívetek, higgyetek Istenben és higgyetek énbennem!*” (Jn 14,1kk)

Amelyik hit mendemondákra épül, az nem hit, hanem hiszékenység. Akkor mire építhetem fel a hitemet, amikor talán nincs is, vagy megingott, vagy éppen romokban hever.

Mivel az ember képtelen hinni a túlvilági valóságokban, a láthatatlan Istenben, keresi a kapaszkodókat, mert az ember szeretne hinni, legalábbis addig, amíg egészen cinikus tagadóvá nem válik; bár ezekben az emberekben a cinizmusuk mögött ott van a lélek keserősége, lázadó csalódása amiatt, hogy képtelenek hitre jutni. Ezért is Istent vádolják. – Pedig csak kérni kellene, és adatik...

„Miért rémültek meg, miért támad kétség a szívetekben?” – Ugye, látjuk a tanítványok emberi gyengeségét. De Jézus nem azért jött

el ebbe a keserű világba, hogy elítélje a hitetlen embert, hanem hogy eljuttassa a teljes bizonyosságra. „*Nézzétek meg, hogy valóban én vagyok!*” - Isten drága szeretete nem hagy bizonyosság nélkül. Itt egészen a materiális vizsgálódásig engedi Jézus az övét, hiszen a többiek miatt a tanuknak szükségük van a látásra. Szellem és test, és itt már az új teremtés a szellemi test, de valós test és ezt látni kell, mert Jézus az új teremtés első zsengejeként felvette az ember Istentől kapott új testét.

„Meg van írva rólam.” – Szükségünk van az Írásokra, Isten előre kijelentett Igéjére, mert az emberi lélek örök bizonytalanságának ez az egyetlen e-világi ellenszere. Gondoljuk csak meg, hogy a tanítványok mire mentek a sok-sok csodával, amiket láttak. Egyetlen éjszakán szerte foszlottak, csupán a múlt emlékei maradtak. Itt állnak kifosztva, a teljes lelki bizonytalanságban. Amint itt Jézus szomorúan látta, a tanítványok bibliaismerete felszínes és nem is igazán értik az Igét, ezért a Benne való hit is teljesen elbizonytalanodott. Hiszen a tanítványok is a rabbiktól tanultak, és az ő igeértésük is homályos sejtelem volt, és bizonytalan álmodozás, a belevevített saját elképzelésekkel felhígított magyarázatok, melyek inkább elrejtették, semmint kijelentették volna a Krisztust.

Vajon mi ismerjük-e az Írásokat a maga mélységében? Természetesen a Szentlélek, illetve Jézus Krisztus nélkül nem is ismerhetjük igazán, mert az emberi kételkedés áldozatává esik a Biblia, ha kételkedő, bizonytalan, sőt hitetlen lélekkel olvassuk. Jézus Krisztusról szól az egész Biblia. Mózes is ÓrOLA írt, mondta egyszer Jézus.

Megnyitotta értelmüket. – Húsvét hajnalán a halottnak vélt Jézus sírjához érkező asszonyok kezükben a balzsamszerekkel azon problémáznak, hogy ki hengeríti el nekik a követ, mert az igen nagy volt. Igen, Jézust egy óriási kő zárta el, a halálba akarta zárni. De a kő el volt hengerítve.

A mi szívünkön is ott van a hitelenség hatalmas kőve, és elzárja tőlünk Jézust a szívünkön lévő kő. Csak az a hatalom tudja elhengeríteni a hitelenség ormóttan követ, amelyik Krisztust a halálból kihozta. Megnyitotta értelmünk halothívó sírkamráját, hogy a halott betű meglevencedjék, hogy az Élet Igéjévé lehessen számunkra, hogy minden napon a hitünk tápláléka, értelmünkkel megragadható bizonyossága lehessen.

Mert nem csak az akkori tizenegyet és társaikat juttatta az Úr Jézus élő hitre, hanem ezt veled is megteszi, és szívedben feltámad a boldog bizonyosság: Jézus él! Feltámadott az Úr! Bizony, feltámadott! Ámen.

István ny. lelkipásztor